

ЧУЖДИ ОЧИ

Джил Хатауей

Превод Елка Виденова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Slide*

Copyright © 2012 by Jill Hathaway
All rights reserved.

Jill Hathaway asserts the moral right to be identified as the author of the work.
Published by arrangement with Rights People, London

Jacket art © 2012 by Olivia Bee
Jacket design by Alison Klapthor

Превод Елка Виденова
Редактор Виктория Бешлийска
Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано във „Фолиарт“ ООД, Добрич, 2012
ISBN 978-954-27-0811-7

ПЪРВА ГЛАВА

Седя отпусната на стола и с мъка държа очите си отворени. По гърба ми се стича капка пот. Сигурно е към трийсет градуса, нищо че е едва октомври. Когато се оплакахме от горещината, госпожа Уингър измърмори, че чакала портиерът да оправи термостата.

До мен, приведен над чина, Ики Ферис срича „Юлий Цезар“. Задачата ни е да четем по двойки, но комбинацията между монотонния му глас и неразбираемия език на Шекспир, по който така примират учителките по литература, на мен ми действа неудържимо приспивно.

Горещината допълнително изостря проблема, а май и Шекспир също. Топлината пълзи по гръбнака ми като стоножка. Напомня ми за онзи път през август, когато се возих в колата на баща ми, а някой бе забравил отоплението на седалките включено.

Думите в учебника се сливат в неясни сиви линии и усещам, че съвсем скоро ще припадна. Имам чувството, че стаята се огъва и обръща наопаки, сякаш се пука по шевовете. Оглеждам се, търся нещо, върху което да се съсредоточа, и се втренчвам в един вдъхновяващ плакат с изображение на коте, висящо от клон. Заглавието гласи: ДРЪЖ СЕ, МИЛИЧЪК! Но въпреки усилията ми, муцунката на котето започва да се размива. Тялото ми се свлича още повече.

Симптомите, че съм на път да изгубя съзнание, са повече от явни: клепачите ми се затварят, мускулите ми се отпускат като преварени спагети, лицето ми застива безизразно. А съучениците ми достатъчно често са ставали свидетели на подобни инциденти и са наясно какво се случва.

– Силвия – просъсква Ики и пляска с длани пред носа ми. – Я се стегни! – Премигвам и успявам да фокусирам лицето му. Ики има отвратителна прическа и страда от нездрав интерес към огнестрелните оръжия, но пък е симпатяга. Ако не друго, е далеч по-добронамерен от болшинството хлапета в училище. – Добре ли си?

Сега вече всички ни зяпат. Припадъците ми отдавна не са чак толкова интересни, но все са някакво разнообразие в монотонния октомврийски ден. Откакто полицейските кучета намериха пликчето с трева в шкафчето на Джими Пайн, не е имало нови клюки – а това беше преди цели две седмици. Но предпочитам да не рухвам пред тия лешояди, ако е възможно.

Вдигам се с мъка от стола и се приближавам до госпожа Уингър, учителката по английски. Зяпа съсредоточено нещо на екрана на компютъра си – вероятно реди пасианс. Тя единствена не забелязва, че съм на път да припадна. Огромното ѝ бюро е натикано съвсем в дъното на стаята, за да не ѝ пречим. Съучениците един по един свалят поглед от мен и възобновяват четенето.

– Може ли да отида до тоалетната? – старая се да звуча кротко и смирено.

Тя не си прави труд да откъсне очи от екрана. Иначе щеше да види, че съм аз, Силвия Бел, онази с нарколепсията¹, и да се сети, че са ѝ казали да ме пуска до тоалетната винаги когато поискам.

„Хайде. Пусни ме. ПУСНИ МЕ!“

Стаята се завърта и коленете ми омекват и започват да се подгъват.

1 Неврологично заболяване, което засяга контрола на нервната система върху режима на будърстване и сън. Страдащите от нарколепсия изпитват умора през деня и получават внезапни сънни атаки. – Б.ред.

– Не можеш ли да изчакаш да свърши часът? – Гласът ѝ е рязък, насича ме на миниатюрни парченца, та да може полесно да ги пусне в кофата. Премества тесте карти с мишката си.

– А не може ли вие да изчакате с играта, докато свърши часът? – Пъхам кичур розова коса зад ухото си. Гадна съм, но майната му. Явно само така мога да привлека вниманието ѝ.

Тя най-после вдига очи. Раздразнението подчертава бръчките около очите ѝ.

– Добре. Върви. Имаш пет минути.

Не отговарям, защото вече съм извън стаята. Би трябвало да ида при сестрата, но на нея ѝ е наредено да уведомява баща ми за всякакви подобни инциденти, а хич не съм в настроение да отговарям на въпроси. Не и днес. Смазана съм. Сънят ме преследва през целия ден, а нощем ми убягва. Нощес съм спала сумарно не повече от четири часа.

Влача се към тоалетната и се моля да е празна. Но нямам късмет – когато бутам вратата, виждам, че някакво момиче клечи в последната кабинка. Чувам, че плаче, а после повръща. Разпознавам сребърните чехли. Софи Джейкъбс, единствената от дружките на сестра ми, която горе-долу харесвам. Тя поне няма да каже на никого. И без това си има свои тайни, като например факта, че вероятно в момента се освобождава от закуската си.

Облягам се на стената и тършувам в джобовете на суичъра си за оранжевото шишенце – онова с етикета „Провигил“. Лекарят ми ги изписа, за да ме държат будна, но не вършат никаква работа. Отдавна съм ги хвърлила, а шишенцето е пълно с евтини таблетки кофеин, единственото, което май върши работа, и то само ако изпия поне шест наведнъж. От провигила се чувствам като в мъгла, но кофеинът избистря всичко. Ръцете ми треперят, докато вадя овалните капсули и ги пъхам в устата си, макар да имам неприятното чувство, че вече е късно.

Чува се шум от пускане на вода и вратата на кабинката

се отваря. Софи спира на прага с изцъклен поглед и бърше уста с трепереща длан. В лъскавата ѝ черна коса е полепнало нещо жълто. Извърщам очи.

– Уф, добре че си ти – казва тя. После излиза и завърта единственото кранче на мивката. В училище няма топла или студена вода, а само една разновидност: ледена. Софи пълни шепа и плиска лицето си. – Нещо хич не ми е добре напоследък.

Отварям уста да отговоря, но от гърлото ми се чува само странно стържене. Главата ме заболява. Помещението притъмнява, притискам длани към челото си и се свличам на пода.

* * *

Така и не мога да свикна с усещането да гледам през чужди очи. Като че ли всеки човек вижда света в малко по-различен оттенък. Най-трудно ми е да разбера къде точно съм се озовала. Мъча се да наредя пъзела – какво виждам, чувам, надушвам? Всичко е следа, знак.

В момента надушвам мухъл и лак за коса.

В женската съблекалня съм. От двете ми страни са наредени шкафчета, боядисани в отвратително розово. Момичето, в което съм се плъзнала, нахлузва равни черни обувки върху стъпалата си, оранжевеещи от неумело положение автобронзант. Ноктите на краката ѝ са лакирани в пастелносиво с маргаритки по средата.

Явно тъкмо е свършил часът по физическо. Наоколо тичат полуголи момичета – изхлузват къси панталонки, твърде оскъдни за октомври, разресват коси, дискретно си слагат дезодорант с аромат на пудра.

Разпознавам русото момиче на няколко крачки от мен, което тъкмо намъква тесните си джинси. На хълбока си има миниатюрно бяло петно с формата на зайчето на „Плейбой“ – слага си лепенка, когато се пръска с автобронзант. Това е Мати. Сестра ми. Пълната ми противоположност

във всяко едно отношение. Ако тя е розовият брокат върху картичка за Свети Валентин, то аз съм черният флумастер, с който се рисуват мустаци върху снимките на учителите в годишника.

Усещам, как устата ми се отваря, и чувам гласа на Амбър Прескот, най-противния човек във вселената.

– Ох. Как ме заболя главата! Ей така, изведнъж. Имаш ли аспирин?

Мислите ми препускат. Защо съм се плъзнала в Амбър? Не съм докосвала нищо нейно. Нали така?

Мати прибира копринените си коси в опашка.

– Тц. Съжالياвам. Както и да е, изобщо не ме интересува дали Софи иска да сваля Скоч. Щом толкова държи да се прави на кучка, прав ѝ път.

– Мен ако питаш, направо е отвратително как му се слага. Една истинска приятелка не постъпва така. Та тя *знае*, че си падаш по него.

Скоч? Скоч *Бекър*? Най-голямото лайно в училище? Повръща ми се само от името му. Откога Мати харесва Скоч, главен куотърбек и невероятен гадняр?

Мати се смръщва, сякаш е погълнала кило лимони. Това е обичайната ѝ физиономия, когато се прави, че не ѝ пука.

– Е, аз какво да направя? Не мога да го принудя да избере мен. А и защо да не си падне по Софи? Тя... ами... изглежда страхотно. – Тя сяда тежко на пейката и скрива лице с длани.

Амбър се премества до нея и я потупва по гърба.

– Глупости, Мати! Скоч не е с всичкия си, щом предпочита онази крава пред теб. Така де, Софи не може да изкара и пет минути, без да си завре пръста в гърлото. Само защото се е стопила наполовина, не означава, че не е дебелана по душа. Момчетата ги помнят тези работи. Все си е същата Мис Пиги.

Мис Пиги. Някогашният прякор на Софи събужда спомени, все неприятни. Как децата я замерят с овесени бисквити в училищния автобус. Или онзи път в кабинета по

информатика, когато Скоч Бекър зареди страницата на някакъв речник и накара роботоподобния глас да повтара „хипопотам“ отново и отново. Не мога да повярвам, че Софи е в състояние да проговори на Скоч след всичко, което ѝ бе причинил в долните класове. Всъщност странното е, че изобщо общува с Мати и с Амбър. Двечките започнаха да ѝ обръщат внимание едва след като отслабна, а даже и сега любимото занимание на Амбър бе да я тормози. Вечно ѝ говори глупости, например, че задникът ѝ е тлъст (макар никакъв да го няма) или че е по-добре да не си дояжда пипцата. Очевидно ревнува, защото Мати и Софи са станали приятелки. И сега не иска да изпусне тази златна възможност да ги насъска една срещу друга.

Мати наднича измежду пръстите си.

– Сериозно ли мислиш така?

– Спокойно – отвръща Амбър и изважда яркорозовия си телефон. – Знаем как да я поставим на място.

* * *

– Силвия? Вий! Добре ли си? Да извикам ли сестрата? – Софи се привежда над мен и кърши тревожно пръсти.

Усещам хладината на плочките до бузата си. Кога ли за последно са ги бърсали? Изправям се до седнало положение и пропъждам от главата си мисълта за гърчещи се бактерии.

– Ох, не. Добре съм.

– Божичко. Челото ти!

Вдигам ръка и напипвам огромна цицина.

Софи откъсва няколко хартиени салфетки от автомата и ги пъха под чучура. После нежно притиска хладната мокра пихтия до челото ми. Толкова е мила. Миналата есен, когато двете с Мати празнуваха заедно рождените си дни, ѝ направи шоколадова торта, съвсем сама. Покри я с шоколадова глазура и бонбони „Ем енд Емс“ и дори изписа „Мати“ със свещичките. А пък Мати ѝ подари някакво

кексче от магазина върху картонена чиния.

Още ми се свива стомахът при спомена за онзи рожден ден. Софи се държа като истинска душичка, нищо че приятелките ѝ са ужасни, включително сестра ми, която, както си беше мила и невинна, от година насам се е превърнала в пълна кучка. Все си мисля, че Амбър е виновна.

Бедната Софи. Няма представа, че точно в този миг двете ѝ уж най-добри приятелки говорят гадости зад гърба ѝ. И очевидно планират нещо, което „да я постави на място“. Искане ми се да я предупредя, но би прозвучало странно да клеветя собствената си сестра. Дали ще ми повярва?

Софи ме изправя на крака. Облягам се на мивката и отстранявам салфетките, за да огледам щетите в огледалото. Не изглежда толкова зле. Предпазливо опипвам подутината. Охлузеното е съвсем малко. Може би баща ми няма да забележи.

Очите на Софи срещат моите в огледалото.

– Сигурна ли си, че си добре?

Обръщам се към нея. Раменете ѝ са отпуснати, главата – сведена. Краката, които се подават под поличката ѝ на мажоретка, са като клечки. Едва ли има повече от четирийсет и пет килограма.

– Добре съм. Честно. А ти?

Лицето ѝ придобива странно изражение, сякаш се кани да се разсмее или пък да избухне в плач.

– Днес имам рожден ден – казва накрая и свива рамене. – А Мати даже не ми честити. Би ли ѝ дала това? Сама я направих. – Софи ми подава плетена гривничка, от онези, които майсторим по летните лагери. В червено и златисто, в тон с униформата на мажоретките.

Почти съм сигурна, че Мати не ѝ е приготвила подарък за рождения ден. Отново ме връхлита желанието да ѝ кажа да се стегне и да си намери по-свестни приятелки. И докато се чудя как точно да се изразя, нахлузвам гривната на китката си, за да не я загубя.

– Софи... – започвам и правя крачка към нея, но преди

да продължа, тя се измъква навън, потънала в сълзи. Ядосано смачквам салфетките и се прицелвам към кофата. Не уцелвам. Когато се навеждам да вдигна влажната топка, от джоба на суичъра ми пада банкнота от един долар. Мръсна е и скъсана почти наполовина.

По дяволите! Явно затова съм се плъзнала в Амбър.

Внезапно си припомням всичко – как Амбър тича към мен преди първия час, размахала смачкания долар пред лицето ми.

– Тъпият автомат не ми приема парите – прохленчва тя. – А спешно се нуждая от кофеин. Имаш ли дребни? – Звучеше направо отчаяна, достатъчно, за да остави емоционален отпечатък върху банкнотата, достатъчно, та час по-късно да го уловя.

Аз бях изровила няколко монети, взела бях долара в замяна и го бях тикнала в джоба си. Явно пръстите ми са го докоснали, докато съм ровила за шишенцето провигил – точно когато бях на път да припадна, когато съм най-уязвима. Ако сега я прибера обратно в джоба си, нищо чудно отново да се плъзна в Амбър в най-неподходящия момент.

И тъй като никак не ми се иска да рискувам, хващам долара с една салфетка и го хвърлям в кофата. Никога повече не искам да се озовавам в главата на Амбър Прескот.